

Jana Výrašteková - Nikdy nie si sám.

Je okolo mňa toľko slov, ktorým nerozumiem: španelčina, onkológia, harpúna... Som neurotik. To samozrejme predpokladám, že vôbec som. Táto otázka ma v poslednom období najviac znepokojuje. Skúšam presvedčiť svoje vystrašené "ja", že všetky prejavy bolesti, smútku a strachu sú vlastne prejavom života. Niekedy neverím sám sebe. Sedím a počúvam pleskot pľúcnych vakov zdesene narážajúcich do hrudného koša. Nie som to ja, čo sa bojí vyhnanstva - je to moje smiešne telo snažiac sa uniknúť z jediného miesta, kde môže prežiť. Počujem sa. Niekedy sa cítim. Elektrická pumpa prečerpáva moje splašky do kontajnerov a vyvrháva ich na povrch tejto nehostinnej planéty. Stačí priložiť líce na stenu. Vrrrr... vrrrr. Mohol by som sa vidieť, keby som chcel. Computer je na dosah ruky. Ale ako ma môžu všetky tieto vonkajšie znaky presvedčiť o tom, že žijem, ak to nedokážem ja sám. Chcel by som si s niekým pohovoriť. Nie so svojím počítačom. (Vnucuje sa mi dávna vzpomienka, áno, kedysi to bolo možné.) Nerád ho zapínam. Tvrdohlave ma oslovuje buenos dias, lebo vyčmuchal, že som sa chcel učiť španielsky. Keď sa ho pýtam či vonku prší, mlčí. Ako môžem uveriť vo vlastnú existenciu, keď už neverím ani v existenciu počasia. U nás doma často pršelo. A on mi stále predsa opakuje, že som tu doma. No jednako je tu fakt, ktorý nedokážem vyvrátiť. Fakt natoľko morbidný, že žiaden stroj by si ho nevymyslel na uspokojenie svojho pána. Vysielala tie záznamy v tých najneumožnejších chvíľach, keď má istotu, že sa bez neho nezaobídem. Pri jedle a tak... 29 sekúnd zániku ľudstva. Obyčajný zvar v kosme. V hlave sa mi roja myšlienky, na ktoré si neodpovedám. Čo tam tie letune za hraničným pásmom Saturna robili? Koľko trvá, kým operátor na Marse klasifikuje neznámy záblesk ako nasadenie hypermolekulárnych zbraní? Koľko sekúnd treba k odvetnému úderu? Čuduje sa, že chudnem. Minule ma prekvapil v spánku a intravenózne do mňa čosi nahustil. Ale pri jedle mi bude znova a znova vysielat 29 sekúnd páchnucich miliardami mŕtvol. Blázon. Keď už môže byť bláznom počítač, prečo nie ja?

*

"Tieto záznamy sú skutočne hodnotné. Celý čas si rozprával sám pre seba. Uveril všetkému?"

"Áno, pane. Fikcia bola dokonalá. Problémy sú skôr s jeho návratom do reality."

"V akom zmysle?"

"Na váš príkaz bežal experiment nad stanoverný limit. U pokusného jedinca, obávam sa, nastali isté psychické deformácie."

"Boli to samí dobrovoľníci vo vynikajúcom stave!"

"Áno. Vyše troch mesiacov však žil v záťažovej situácii s vedomím posledného žijúceho človeka."

"A držal sa vynikajúco! Tri mesiace! Ojedinelé. Takúto dávku duševnej odolnosti by mali mať všetci príslušníci úderných jednotiek. Doktor, kedy prídete s praktickými radami vojakom, ako upevniť vieru v seba?"

"Žiaľ, pane, ten chlapík je tak trochu fantasta. Bojím sa, že to čo ho udržalo pri živote, nebola duševná stabilita, ale presvedčenie, istota, viera, čo ja viem čo, v existenciu akýchsi mimozemských civilizácií."

"Čo mi to tu chcete nahovoriť?!"

"Opakuje si to stále dokola, ešte i teraz... RAZ PRÍDU!"

—